

Simsfjordens Vedkommende. Vi sjønne nemlig ikke rettere, end at den Vej, som Lovgivningen siden 1857 har taget med Hensyn til Ordningen af Simsfjordsfiskeriet, er mindre heldig, idet det mere synes at være øjeblikkelige Stemninger og Ønsker (som tildeels strax have været afløste af ganske modsatte) hos den siddende Befolkning, der har været ledetræden for de seneste Lovbestemmelser, end en fast Plan og bestemte Grundsætninger for Ordningen af det paagældende Fiskeri. Men ligesom Erfaringen tilstrækkelig har vist, at der ingenlunde kan bygges paa, at Fiskerne virkelig i deres Ønsker træffe det for Fiskeriet i det Hele Hensigtsmæssige, eller at deres Stemninger med Hensyn til Fiskeriforholdenes Ordning have nogen Varighed, saaledes maa det ogsaa for Fiskeridriften i det Større være af Bigtighed, at der haves Sikkerhed for, at ingen Forandring i den bestaaende Ordning foretages uden tilstrækkelig Grund, og at det, naar sliq Forandring indtræder, kan nogenlunde forudses, i hvilken Retning Lovudviklingen vil gaa, hvad kun kan ske, naar Lovgiveren følger bestemte Grundsætninger, der ikke fraviges.

Det er en ofte fremsat Paastand, der ogsaa fandt Vej til de Bemærkninger, hvormed det af Regeringen i 1867 Rigsdagen forelagte Forslag til Lov om Afgangen til at drive Fiskeri og om sammes Udøvelse ledsagedes, at Havet ved vore Kyster saavel som vore færste Bunde ved Mængden og Forskjelligartetheden af de Fisk, der findes i samme, frembyde en rig Kilde til Erhverv for Befolkningen, som for en stor Del flyder ubenyttet eller i alt Fald uden at man har draget sig den til Nytte i et Omfang, der staar i Forhold til dens Righoldighed, og man tilskrives dette da for en Del den Omstændighed, at Lovgivningsmagten ikke tilstrækkelig har taget sig af denne Sag. Denne Ansuelles Rigtighed har Udvalget ikke kunnet overbevise sig om, og hvorvel vi, som bemærket, maa holde for, at der er Grund til at udvirke nye Lovbestemmelser til Ordning af Fiskeriforholdene, maa vi dog fremhæve, at vi ingenlunde antage, at disse Lovbestemmelser skulle direkte kunne virke fremmende paa Fiskeridriften eller fremkalde et Fiskeri i Bunde, som nu ligge ubenyttede. Vore Fiskerier ere ingenlunde saa forskelligartede, som mangen En kunde være tilbøjelig til at antage, og vi staa i den Henseende tilbage for England, Norge og selv Sverig; heller ikke kan over det Hele vor Fisk siges stor og særdeles god. Den jydste Vesterhavskyst kan vel maale sig med den ligeoverfor værende engelske, neppe med den norske, men fra Østersøens brakte Bunde kunne vi ikke gjøre Fordring paa Saltvandsfisk af fuldkommen Udviikling og Godhed. Fiskeriet er derhos en industriel Virksomhed, og en saadan kan ikke fremkaldes ved noget Lovbud paa en saadan Maade, at den har noget blivende Værd. Det er den private Foretagelsesaaend, der skal skabe Virksomheden, den private Kapital, der skal være dens Grundlag og Støtte. Lovgivningen kan først da med Nytte træde til, naar Virksomheden er tilstede, for at fjerne de Hindringer, der maatte stille sig i Vejen for dens Udviikling, beskytte dens Udøvelse og efter de Krav, Forholdene stille, ordne disse i selve Virksomhedens Interesse, hvortil — som senere nærmere skal udvilles — ogsaa hører at forhindre Virksomheden fra at fortære sig selv. Efter vor Formening drives der nu her i Landet et forholdsvis ret anseeligt Havfiskeri, og om det end paa sine Steder (Sjyllands Nord- og Vestkyst) vil kunne vinde større Betydning, saa kan det dog ingenlunde paaataes, at vore Fiskere lade store Rigdomme henligge i Havet, som de kunde indvinde, naar de vilde anstrænge sig tilbørlig. Vor Fiskerbefolkning er uden al Tvivl saa virksom, energisk og dygtig som noget andet Lands, og at den skulde lade Rigdomme henligge i vore Havets Dybder, som den med nogen Anstrængelse kunde indvinde, kan ingen sagtyndig Mand paaata med Rette. Vel deltagte vore Fiskere ikke i et saadant Omfang, som ønskeligt kunde være, i Fiskeriet i de store Havn, f. Ex. Vesterhavet, men det ligger ingenlunde i Mangel paa dygtige Egenstaber hos Fiskerne; det har snarere sin Grund i manglende Kapital til sliqe store Foretagender, i Mangel paa Kommunikationsmidler, Havne osv., ligesom det fremfor Alt ikke maa overses, at vi ingen Overbefolkning have, som der kunde være Tale om derved at give Beskjæftigelse. Trods de forbedrede Redstaber har Jordbruget i Almindelighed hidtil havt Anvendelse for alle ledige Hænder paa Landet, og Ingen vil søge det urolige og farefulde Liv, et Havfiskeri fører med sig, saalænge han kan finde sit Udkomme ved en roligere Syssel paa Landjorden; det viser sig, at selv Søfarten foretrækkes uden Betænkning for et saadant Fiskeriliv. Det maa ogsaa vel mærkes, at det at drage Fiskene op af Havet er ikke nok for at indvinde Rigdom; Fiskene skulle afsættes og Prisen skal svare til Udgifterne ved Fiskeriet, forinden der bliver Spørgsmaal om Udbytte, og heri ligge Vansteligheederne for Udviiklingen af det Fiskeri, som der maatte nærmest tænkes paa af dem, der tale om de ubenyttede Rigdomme paa Havets Dyb. Men disse Vansteligheeder kunne ikke afhjælpes eller borttrykkes ved nogen Fiskerilovgivning, ligesom de store Havn overhovedet ligge udenfor vor Lovgivnings Omraade. Et andet Spørgsmaal, som imidlertid ligger udenfor nærværende Undersøgelse, er, hvad der vil kunne gøres for Fiskerierne ved Havnearlæg, Jernbaner, Beje, lettet Afgang til Kapital, Assurance af Redstaber mod Spøkade m. m.

Det er saa langt fra, at vore Fiskere ligge paa den lade Side, hvad Havfiskeriet angaar, og ikke ville bruge den Erhvervskilde, som Naturen har givet dem i Havet, at det mere og mere